

PROTOKÓŁ
z posiedzenia
Rady Instytutu Nauk Prawnych
Uniwersytetu Szczecińskiego
- obrona rozprawy doktorskiej
mgr Ewy Michałkiewicz-Kądzieli
25 października 2019 r.
godz. 12.00

**PROTOKÓŁ
Z POSIEDZENIA RADY INSTYTUTU NAUK PRAWNYCH
UNIwersytetu SZCZECIŃSKIEGO W DNIU 25 PAŹDZIERNIKA 2019 R.**

Głos zabrała Zastępca Przewodniczącego Rady Naukowej Instytutu Nauk Prawnych dr hab. Kinga Flaga-Gieruszyńska, prof. US, która po otwarciu posiedzenia poinformowała członków Rady Naukowej Instytutu, że jego przedmiotem będzie publiczna obrona rozprawy doktorskiej mgr Ewy Michałkiewicz-Kądzieli pt. „Prawo do tożsamości człowieka w prawie polskim i międzynarodowym”. Poinformowała także, że promotorem pracy jest prof. dr hab. Andrzej Bałaban. Pani Przewodnicząca przywitała recenzentów: dr hab. Hannę Suchocką prof. UAM oraz dr hab. Pawła Leszczyńskiego prof. AJP oraz wszystkich przybyłych. Zastępca Przewodniczącego poinformowała również członków Rady Naukowej o konieczności opuszczenia sali posiedzeń w trakcie części niejawniej przez pracowników niebędących profesorami lub profesorami US oraz profesorów lub profesorów US, którzy ukończyli 67 rok życia. Wymóg ten wynika z przepisów ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Część JAWNA

Pani Zastępca Przewodniczącego poinformowała członków RI, że na posiedzeniu w dniu 10.10.2019 r. Rada Naukowa Instytutu Nauk Prawnych podjęła uchwałę w sprawie przyjęcia rozprawy doktorskiej mgr Ewy Michałkiewicz-Kądzieli i dopuszczenia jej do publicznej obrony. *Zastępca Przewodniczącego* poprosiła Doktorantkę o przedstawienie głównych założeń rozprawy doktorskiej oraz zawartych w niej wniosków.

Głos zabrała mgr Ewa Michałkiewicz-Kądziela i wygłosiła autoreferat, który stanowi załącznik do niniejszego protokołu.

Głos zabrała Zastępca Przewodniczącego i poprosiła Recenzentkę dr hab. Hannę Suchocką prof. UAM o przedstawienie recenzji rozprawy doktorskiej mgr Ewy Michałkiewicz-Kądzieli.

Głos zabrał Recenzentka dr hab. Hanna Suchocka prof. UAM, która podziękowała za zaproszenie do recenzji rozprawy doktorskiej oraz za możliwość udziału w jej obronie na szczecińskim Wydziale Prawa i Administracji.

Prof. H. Suchocka wskazała na aktualność tematu wybranego przez doktorantkę. Podkreśliła, że praca obejmuje niezwykle złożone wątki i problemy.

Struktura pracy jest strukturą właściwą dla rozważania założonych zagadnień. Wątpliwości budzi rozdział V w zakresie nazwy rozdziału. Obejmuje zasadnicze problemy z pogranicza prawa, moralności i etyki. Ma on charakter kluczowy. Prof. H. Suchocka zaproponowała, by usystematyzować ten rozdział przed oddaniem pracy do druku.

Zasadniczą kwestią w tej pracy są relacje pomiędzy godnością, prywatnością i tożsamością. Recenzentka zasugerowała, by w pierwszym rzędzie dokonać analizy zależności pomiędzy godnością a tożsamością. Doktorantka opiera się na wyrokach ETPC, w których tożsamość wywodzi się z prywatności. W dalszych etapach pracy podkreślono jednak pochodzenie tożsamości z godności i to stanowić powinno punkt wyjścia dla dalszych rozważań.

Recenzentka wysoko oceniła pasję polemiczną autorki, która stawia tezy i polemizuje ze znanymi autorami. W kilku miejscach autorka ma postawioną jasną tezę, jednak czasami nie jest ona do końca przekonywująca. Autorka jest przeciwniczką tezy, że tożsamość nie jest tożsama z identycznością. Mimo całego wywodu i polemiki z prof. L. Garlickim, autorka wydaje się jednak zgodna z prof. L. Garlickim.

Interesującym wątkiem jest teza o wolnościowym charakterze prawa do tożsamości, z którą prof. H. Suchocka się zgodziła. Doktorantka wyprowadziła tezę, że powinniśmy mówić o wolności tożsamości, a nie prawie do tożsamości. Doktorantka zwróciła uwagę, że międzynarodowi prawodawcy nie są konsekwentni w swoich aktach prawnych stosując nazewnictwo „prawo do tożsamości”, a sama w pracy używa zamiennie „wolność tożsamości” i „prawo do tożsamości”. Z konstrukcji i rozważań wynika, że autorka opowiada się za terminem „wolność”. Jednak w dalszych częściach pracy posługuje się terminem „prawo do tożsamości” i w takim zakresie zostało użyte w tytule pracy.

Kolejną ciekawą kwestią jest poszerzenie zakresu znaczeniowego życia prywatnego i rodzinnego, w które doktorantka głębiej nie wchodzi. Prof. H. Suchocka zauważyła, że byłyby ciekawe głębsze rozważania dotyczące czy związki można traktować jako element życia rodzinnego, czy prywatnego. W tym zakresie Recenzentka chciałaby poznać zdanie autorki.

Prof. H. Suchocka chciałaby, by doktorantka odpowiedziała na pytanie, czy należy wydzielić osobne prawo do tożsamości. Jest to kwestia będąca obecnie przedmiotem szerokiej dyskusji wśród specjalistów praw człowieka w zakresie tzw. „pączkowania praw człowieka”. Opiera się na kwestii, czy powinniśmy tworzyć nowe prawa, czy też dając instrumenty ETPC, pozwolić na wyinterpretowanie kolejnych praw z już istniejących. Prof. H. Suchocka wyraziła pewne obawy w stosunku do tezy doktorantki, by osobno regulować prawo do tożsamości. Rodzi to wątpliwości w zakresie niemożności zdefiniowania prawa do tożsamości i tym samym trudności w zakresie możliwej regulacji prawnej.

Prof. H. Suchocka oceniła bardzo pozytywnie to, że autorka stawia odważne tezy.

W rozdziale V pojawiło się bardzo dużo ciekawych zagadnień będących przedmiotem debaty politycznej i naukowej. Autorka starała się rozważać te kwestie dokonując ważenia praw i jest w tym konsekwentna. Autorka uważa, że prawo do tożsamości powinno być stawiane ponad prawo do prywatności, np. w stosunku dawcy gamet czy okiem życia. Były to ciekawe treści i interesująco rozwinięte przez autorkę.

Kolejnym ciekawym wątkiem jest kwestia standardu. Do jakiego stopnia państwa zobligowane są przyjąć prawo czy decyzje administracyjne innych państw, jeżeli w ich krajach regulacja taka nie występuje, np. prawo do zmiany płci czy związków małżeńskich. Pojawia się tym samym problem marginesu oceny. Koncepcja marginesu oceny została wypracowana przez ETPC. W tym kontekście ciekawa byłoby wprowadzenie w protokole dodatkowym do ETPC do preambuły marginesu oceny w powiązaniu z proporcjonalnością. Tę problematykę również znajdziemy w pracy doktorantki.

Prof. H. Suchocka podkreśliła, że zgodnie z wymogami uważa, że rozprawa od strony metodologicznej napisana jest prawidłowo, praca ma bardzo dobrze dobraną literaturę. Autorka

wykazała się wiedzą teoretyczną z zakresu prawa i samodzielnego prowadzenia badań naukowych. Posiada pasję twórczą, co należy ocenić bardzo pozytywnie.

W wielu miejscach pobudza do dyskusji to świadczy o oryginalności pracy.

Prof. H. Suchocka poprosiła o:

- doprecyzowanie kategorii prawa do tożsamości;
- odpowiedź na pytanie, dlaczego w pracy używała konsekwentnie sformułowania „prawo do tożsamości”?
- jaka jest ocena autorki w stosunku do zmian w protokole dodatkowym do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka w zakresie doktryny marginesu oceny?

Głos zabrala Zastępca Przewodniczącego i poprosiła Recenzenta dr hab. Pawła Leszczyńskiego prof. AJP o przedstawienie recenzji rozprawy doktorskiej mgr Ewy Michałkiewicz-Kądzieli.

Głos zabrał Recenzent dr hab. prof. AJP Pawła Leszczyńskiego, który podziękował za zaproszenie do recenzowania pracy.

Recenzent podkreślił, że praca doktorska mgr Ewy Michałkiewicz-Kądzieli porusza zagadnienia niezwykle interesujące na arenie międzynarodowej. Kwestie te cały czas są w obiegu. Ze względu na skrótowy sposób przedstawienia tez recenzji prof. P. Leszczyński podkreślił, że praca odwołuje się do wielu dziedzin prawa. Przede wszystkim prawo konstytucyjne, prawo międzynarodowe publiczne i prywatne, cywile, rodzinne, medyczne. Jest to szeroki zestaw rozważań. Rozważania są także wzbogacane o kontekst filozoficzno-prawny. Według Recenzenta autorka z naukową gracją porusza się po tych krainach prawa.

Prof. P. Leszczyński podkreślił, że zasadniczą tezą autorki jest uznanie różnic kulturowych w zakresie interpretacji wolności i praw. Pisząc o tożsamości płciowej autorka nie pominęła kwestii płci biologicznej i społecznej. Według recenzenta mamy do czynienia z należytą prezentacją orzecznictwem trybunałów z Niemiec czy Austrii. Autorka zaprezentowała w pracy samodzielny wykres dotyczący tożsamości osobistej oraz identyfikującej.

Prof. P. Leszczyński zauważył, że autorka powołała też wystąpienie polskiego Rzecznika Praw Obywatelskich do Ministra Edukacji Narodowej z 2009 roku w sprawie wycofania przez Polskę zastrzeżeń do Konwencji o Prawach Dziecka w zakresie poznania rodziców biologicznej, co pozwoli zrealizować kwestie ochrony autonomii informacyjnej człowieka. Autorka omawia ten temat w oparciu o wyroki ETPC, co jest bardzo interesujące.

Praca konfrontuje czytelników z nowymi problemami, wśród których powołać można np. kwestie transkrypcji karty urodzenia dziecka urodzonego na podstawie umowy o surogacji. Autorka przedstawia nowy katalog zagadnień, z którymi polskie prawo będzie się musiało zmierzyć, za co należy się słowo uznania dla doktorantki. Zasadny jest postulat doktorantki w zakresie rejestru niepartnerskich dawców gamet i zniesienia fikcji posiadania ojca, gdy jest on nieznany, co narusza wskazania ETPC w zakresie prawa do tożsamości dziecka. Doktorantka zauważa również, że tryb zmiany płci powinien mieć charakter nieprocesowy. Obecny system ma charakter poniżający dla osoby chcącej zmienić płeć.

Wobec przedstawionej w pracy koncepcji prawa do, prof. P. Leszczyński chciałby dowiedzieć się, czy sformułowanie wolność do tożsamości jest autorską koncepcją, czy ma już ugruntowane miejsce w orzecznictwie sądów międzynarodowych czy też w *soft law*? Czy i do jakiego stopnia można mówić o transformacji prawa do wolności tożsamości?

Autorka bardzo wyraźnie wskazuje kwestie związaną z postępem w zakresie badań medycznych. W związku z tym recenzent poprosił o wskazanie funkcjonujących granic w zakresie postępów medycznych i technicznych. Są to realne problemy i istotne aspekty tej pracy.

Według prof. P. Leszczyńskiego zagadnieniem wymagającym uwagi jest horyzontalny wymiar prawa człowieka do tożsamości. W pracy zabrakło pracy kwestii tożsamości wirtualnej. Interesujące byłyby rozważania na gruncie prawa do zapomnienia w Internecie.

Recenzent wskazał, że wydaje się, że błędny jest pogląd autorki o usytuowaniu człowieka w centrum zainteresowania dopiero z okresie oświecenia, gdzie odniesienia takie występują już w poglądach św. Tomasza z Akwinu. Zabrakło również rozważań kwestii personalizmu. Analizując myśli wolnościowej autorka wymienia J. Locke, ale nie wymienia z nazwy liberalizmu.

Jak zauważył prof. P. Leszczyński, przedstawione wyżej uwagi krytyczne nie wpływają na przekonanie, że praca odpowiada standardom dla tego typu dzieł naukowych. Wskazać należy na szeroki zakres rozważań. Nowe rozwiązania na gruncie prawa rodzinnego zostały ukazane na gruncie rozważań międzynarodowych. Na uwagę zasługuje podkreślenie, to że autorka odwołuje się nawet do orzecznictwa japońskiego.

Wskazać należy, że cele badawcze zostały osiągnięte, a hipotezy udowodnione. Posłużono się właściwymi metodami badawczymi. Praca została oparta o bogate orzecznictwo, monografie, artykuły naukowe i popularnonaukowe. Praca wzbogacają ważne postulaty zmian prawa krajowego.

Prof. Leszczyński poprosił doktorantkę o odpowiedź na pytania:

- Proszę rozważyć kwestie: prawo człowieka do tożsamości a prawo do zapomnienia w internecie?
- Czy doktorantka uważa, że powinniśmy zmienić terminologię z adopcji na przysposobienie?
- Czy możemy mówić o wolności tożsamości? Czy to jest zasadne? Jeżeli tak, to czy wynika to z orzeczeń sądów międzynarodowych? Czy na gruncie prawa jakiegoś państwa pojęcie to funkcjonuje? Czy jednak powinniśmy mówić o prawie do tożsamości, która występuje w konstytucji republiki Serbii?

Głos zabrała Zastępca Przewodniczącego. Podziękowała Recenzentom i otworzyła dyskusję, a także przypomniała, że pytania Doktorantce może zadawać każda osoba obecna na posiedzeniu Rady.

Głos zabrał dr hab. Daniel Wacinkiewicz prof. US i poprosił o wyjaśnienie, jak zmiany technologiczne wpływają na treść tożsamości człowieka?

Głos zabrała dr hab. Kinga Flaga-Gieruszyńska prof. US poprosiła o zdefiniowanie pojęcia prywatności i koncepcje występujące w tym zakresie.

Głos zabrała dr hab. Olgierd Bogucki i zadał pytanie o relacje pomiędzy tożsamością a wolnością w zakresie pojawiających się ograniczeń wolności do wyboru tożsamości.

Wobec braku dalszych pytań, **Zastępca Przewodniczącego** udzieliła głosu Doktorantce i poprosiła o udzielenie odpowiedzi na zadane pytania.

Głos zabrała doktorantka mgr Ewa Michałkiewicz-Kądziała, która najpierw udzieliła odpowiedzi na pytanie dotyczące kwestii nazewnictwa - „prawo do tożsamości” czy „wolność

tożsamości”. Doktorantka użyła pojęcia „prawo do tożsamości”, gdyż jest to powszechnie używane nazewnictwo. Faktem jest, że w przestrzeni prawnej, to jest zarówno w orzecznictwie, jak i w aktach prawnych, a także w dorobku doktrynalnym, używa się sformułowania prawo do tożsamości (jak w Stanach Zjednoczonych). Obecnie możemy już mówić o wolności tożsamości. Oznacza to, że tożsamość człowieka zostaje zdominowana przez subiektywne elementy tożsamości. Ograniczenia związane z możliwością kształtowania tego rejonu wolności przez prawodawcę są coraz bardziej uszczuplane. W aktach prawnych, tak jak w Międzynarodowej Deklaracji UNESCO w sprawie dziedzictwa genetycznego wskazano, że elementem tożsamości będzie nie tylko kod genetyczny człowieka, ale również inne elementy o charakterze wolnościowym. W polskim kodeksie karnym przy przestępstwie kradzieży tożsamości kwalifikuje się je jako przestępstwo przeciwko wolności człowieka. W niektórych momentach zaczyna być dostrzegane to, że prawo to ma charakter wolnościowy i ku temu ewoluuje system prawa.

Wobec tego Doktorantka uznała, że obecnie można mówić o tym, że następuje transformacja prawa do tożsamości w wolność tożsamości.

Mgr E. Michałkiewicz-Kądziela w odpowiedzi na drugie pytanie prof. H. Suchockiej w zakresie marginesu oceny wskazała, że doktryna marginesu oceny została wyinterpretowana przez orzecznictwo ETPCz. Protokół ten jest otwarty nadal do podpisu, nie chce go zaakceptować np. Rosja. Zadań sobie należy pytanie co do innych zasad niewłączonych do Konwencji. Pojawiają się też wątpliwości co do samego sformułowania preambuły. Jest to pewna doza dyskrecjonalności, pozostawiona władzom publicznym państw-stron Konwencji przy stosowaniu przepisów EKPCz, podlegająca nadzorowi ze strony Trybunału. Owa dyskrecjonalność pozostawiona państwom przez Trybunał wynika z fundamentalnej dla międzynarodowej ochrony praw człowieka zasady subsydiarności pozwalającej na uwzględnienie kontekstu lokalnego przy stosowaniu Konwencji. Doktorantka jest zwolenniczką utrzymania koncepcji marginesu oceny.

Następnie doktorantka odpowiedziała na pytanie dr hab. P. Leszczyńskiego prof. AJP dotyczące prawa do zapomnienia w Internecie i kwestii tożsamości. Prawo to zostało wyłonione w 2014 r. poprzez orzecznictwo TSUE. Nie wprowadzono jednak procedur, które to prawo by sankcjonowały. Wyrok ten oraz szybko ewoluujący rozwój technologiczny sprawił, że konieczne stało się wprowadzenie odpowiednich regulacji prawnych, które takie prawo będą urzeczywistniały. Odpowiedzią na potrzebę dokonania nowelizacji funkcjonujących praw jest rozporządzenie potocznie zwane RODO np. w zakresie procedury usunięcia danych.

Prawo do zapomnienia nie chroni tylko danych osobowych człowieka, ale jest narzędziem kształtującym tożsamość. Na gruncie rzeczywistym tożsamość może funkcjonować inaczej w środowisku cyfrowym. Mniejsza ochrona przysługuje osobom publicznym.

Następnie doktorantka udzieliła odpowiedzi na pytanie prof. P. Leszczyńskiego dotyczące terminologii „przysposobienie” a „adopcja”. Zdaniem doktorantki postulat włączenia prawa rodzinnego do kodeksu cywilnego jest jak najbardziej uzasadniony. Istnienie odrębnego aktu, jakim jest Kodeks rodzinny i opiekuńczy jest skutkiem nacisków politycznych ze strony ZSRR, które istniały w momencie uchwalenia w 1964 r. regulacji prawa cywilnego. Termin „przysposobienie” funkcjonował już w Kodeksie cywilnym Królestwa Polskiego z 1825 roku,

co oznacza, że stosowanie tego terminu w polskim ustawodawstwie stanowi pewną językową tradycję. Niemniej jednak nie można nie zauważyć, że termin ten bardzo często zastępowany jest współcześnie pojęciem potocznym: „adopcja”. Co więcej pojęcie adopcji pojawiło się także w kilku projektach aktów prawnych, co oczywiście nie znajdowało prawnego uzasadnienia, jednakże wskazywało na popularność tego terminu. W związku z tym Doktorantka zauważyła, że można byłoby dokonać zmiany nomenklatury bez uszczerbku dla funkcjonowania przysposobienia w przestrzeni prawnej. Niemniej jednak nie jest to konieczne, ponieważ w jej opinii, równie dobrze można posługiwać się dotychczasową nomenklaturą.

Doktorantka odpowiedziała w dalszej kolejności na pytanie dr hab. D. Wacinkiewicza prof. US, wskazując, że zmiany technologiczne wpływają w znacznym stopniu na treść prawa do tożsamości człowieka. Przed wprowadzeniem procedury in vitro nie było aż takiego zagrożenia dla tożsamości jak obecnie. Kiedyś matka funkcjonowała jako matka genetyczna, faktyczna albo społeczna. Obecnie nie jest to takie oczywiste. Ciekawy jest przypadek z zeszłego roku dotyczących badań komórki jajowej (dwóch kobiet) zapłodnionej przez plemnik. Dziecko posiadało 3 kody genetyczne.

Doktorantka udzieliła następnie odpowiedzi na pytanie dr hab. K. Flagi-Gieruszyńskiej prof. US. Doktorantka wskazała na koncepcję A. Kopffa, który wyróżnia intymność i w zakresie prywatności rodzinnej. Intymność w tym zakresie stanowi jądro definicji Samuela Warrena i Louisa Brandeisa jako „prawo pozostawienia w spokoju”.

Ostatniej odpowiedzi doktorantka udzieliła na pytanie dr hab. Olgierda Boguckiego. Tożsamość jest limitowana przez dwa sposoby np. poprzez obowiązek jej ujawniania państwu i poprzez to, że na zmianę obiektywnych elementów potrzebna jest zgoda organu państwowego czy organu administracji. Wolność ta jest więc ograniczona. Limitacja jest uzasadniona ze względu na bezpieczeństwo państwa oraz innych praw i wolności.

Głos zabrała Zastępca Przewodniczącego i w związku z brakiem dalszych zgłoszeń zamknęła dyskusję. Następnie poinformowała uczestników posiedzenia, że dalsza część obrad jest niejawną i poprosiła osoby nieuprawnione oraz Doktorantkę o opuszczenie sali.

CZEŚĆ NIEJAWNA

Głos zabrała Zastępca Przewodniczącego i otworzyła dyskusję nad publiczną obroną rozprawy doktorskiej mgr Ewy Michałkiewicz-Kądzieli.

Głos zabrała Recenzentka dr hab. Hanna Suchocka prof. UAM, [REDAKTOR]

Głos zabrał Recenzent dr hab. Paweł Leszczyński prof. AJP, [REDAKTOR]

[REDAKTOR]
[REDAKTOR]
Głos zabrał dr hab. D. Wacinkiewicz prof. US [REDAKTOR]
[REDAKTOR]
[REDAKTOR]

Głosu nie mógł zabrać dr hab. Olgierd Bogucki, [REDAKTOR]
[REDAKTOR]

Głos zabrała prof. dr hab. US Kinga Flaga-Gieruszyńska, [REDAKTOR]
[REDAKTOR]
[REDAKTOR]

Zastępca Przewodniczącego - [REDAKTOR]
[REDAKTOR]
[REDAKTOR]

Podjęcie uchwały w sprawie przyjęcia publicznej obrony rozprawy doktorskiej
mgr Ewy Michałkiewicz-Kądziała

Uprawnionych: ■
Obecnych: ■
Głosy nieważne: - ■

lp.	imię i nazwisko	tak	nie	wstrzymał się
1.	mgr Ewa Michałkiewicz-Kądziała	■	■	■

Rada Naukowa Instytutu Nauk Prawnych przyjęła publiczną obronę rozprawy doktorskiej mgr Ewy Michałkiewicz-Kądziała.

Podjęcie uchwały w sprawie nadania tytułu doktora nauk prawnych mgr Ewy
Michałkiewicz-Kądziała

Uprawnionych: ■
Obecnych: ■
Głosy nieważne: - ■

lp.	imię i nazwisko	tak	nie	wstrzymał się
1.	mgr Ewa Michałkiewicz-Kądziała	■	■	■

Rada Naukowa Instytutu Nauk Prawnych nadała mgr Ewie Michałkiewicz-Kądziali stopień doktora nauk prawnych.

CZEŚĆ JAWNA

Głos zabrała Zastępca Przewodniczącego Rady Naukowej Instytutu i poinformowała Doktorantkę, że Rada Naukowa Instytutu przyjęła uchwałą publiczną obronę rozprawy doktorskiej, a następnie, działając na podst. art. 14 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki w związku z art. 179 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę Prawo o szkolnictwie wyższym, nadała jej stopnień doktora nauk prawnych w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne.

Głos zabrała dr E. Michalkiewicz-Kądziela, która podziękowała promotorowi za pomoc w realizacji wymarzonego celu oraz za wszelką udzieloną pomoc w tym zakresie. Swoje podziękowania Doktorantka skierowała również w stronę recenzentów. Podziękowała także **Zastępcy Przewodniczącego** Rady Naukowej Instytutu, a także podziękowała wszystkim członkom Rady Naukowej Instytutu. Na końcu podziękowała członkom rodziny i innym bliskim osobom za udzielone wsparcie i pomoc.

Zastępca Przewodniczącego – wobec wyczerpania porządku obrad – zamknęła posiedzenie Rady.

Protokolant

dr Ewa Milczarek

Zastępca Przewodniczącego Rady Naukowej
Instytutu Nauk Prawnych
Uniwersytetu Szczecińskiego

dr hab. Kinga Flaga-Gieruszyńska, prof. US